

Овчарчето отъ Витлеемъ.

(легенда)

Ангелътъ бѣ възвестилъ вече на овчаритѣ раждането на Божествения Младенецъ. Въ пещеровидната кошара лежеше Той, Спасителътъ на свѣта. Нито звукъ отъ градския шумъ не достигаше до това отдалечено каменно жилище.

Настана вечеръ и гжстъ мракъ покри широката равнина. По небосвода почнаха да блѣзукать свѣтли звезди. Дева Мария седѣше при входа на пещерата върху низкъ камѣкъ и държеше въ скута си своето обично дете, а праведниятъ Иосифъ се занимаваше съ нѣщо вжтре въ кошарата. Бѣше съвсемъ тихо. Само отъ време-на време се разнасяха приятни звуци на звънци: изъ Витлеемското поле бедни овчари пасѣха своитѣ стада. Преди нѣколко дни тѣ бѣха посетили чужденцитѣ въ пещерата. Заедно съ тѣхъ бѣше и едно овчарче. То можа да се нагледа до насита на хубавото детенце, което лежеше въ една ясла!...

Тази тиха, приятна вечеръ овчарчето не можа да удържи горещото желание на сърдцето си — да види пакъ младенеца; то тихо напусна своето стадо, за да посети светото семейство. Любезно и приятелски бѣ посрещнато малкото овчарче. Това го окуражи и то почна да идва всѣки день въ пеще-

рата. И винаги донасяше нѣ-какъвъ малкъ даръ: било плодове, които отдѣляше отъ устата си, било букетъ отъ цвѣтя, които набираще по пжтя. Особено обичаше Мария бѣлитѣ цвѣтенца, които растѣха въ безбройно множество по тия мѣста. Овчарчето не забравяше да донесе и своята свирка. Тогава то колѣничеше предъ Богородица. Детенцето почиваше въ скута ѝ и поглеждаше доброто овчарче така сладко, че душата му се пълнѣше съ радостъ. Тс свирѣшен-най-хубавитѣнабожни пѣсни по цѣли часове, безъ да се умори. Нежнитѣ звуци привличаха и светия старецъ Иосифа къмъ входа на пещерата. Това бѣха чудно приятни вечерни часове за овчарчето и светото семейство!...

Когато малкиятъ свирачъ трѣбваше да се върне при своето стадо, той окачваше кавала на голитѣ си почернѣли отъ слънцето рамене, поставяше кждрокосата си главичка въ скута на Дева Мария и така оставаше нѣколко минути. Малката ржчица на детенцето Исусъ милваше тъмнитѣ кждрици на овчарчето. Най-после то цѣлуваше благоговейно тази нежна ржчица и тръгваше къмъ стадото си съ надежда, че утре пакъ ще може да дойде.